

MITŐL BOLDOG EGY PÁRKAPCSOLAT?

Valójában mindannyian ugyanarra vágyunk: életünk párját szeretnénk megtalálni. A társunkat, aki hozzánk hasonlóan gondolkodik és érez, aki mellettünk áll és hozzánk tartozik, aki elfogad olyannak, amilyenek vagyunk, minden erényünkkel és hibáinkkal együtt, és aki – természetesen – viszonyozza a szeretetünket. Vagyis azt, aki megfelel nekünk. Nemritkán találkozunk is ezzel a társsal. Hiszen ő is legalább annyira vágyik erre, mint mi. Ő is a párját keresi.

NEM KELL A PÁRJÁT MEGTALÁLNIA – ELÉG, HA MAGÁHOZ ENGEDI

Szomorú tény, hogy amikor a várva várt társ végre előtűnik, legtöbbször mindent megteszünk, hogy az egymásra találást megakadályozzuk. De vajon miért? És miért hiszik olyan sokan, hogy egyedül állnak, holott csodálatos párjuk van? Miért teher sok kapcsolat, és nem beteljesedés? Miért félünk, hogy sohasem találjuk meg az igazit? És ami még fontosabb: miért nem tudjuk megtartani? Vagy ami mostanában a leggyakoribb: küszöbön áll a nagy szerelem, de az ember foglalt. Az elszalasztott lehetőség sokáig nyomozhat. Akár egész életen át. Az igazi, mélyes szeretettől táplálkozó kapcsolat csakis az elhatározásunktól függ. Határozza hát el magát!

A PÁRKERESÉSBEN A SZEK NEM SEGÍT

Most vagy mindörökké? Bár a legtöbben életünk párjára vágyunk, furcsamód mégis külső jegyek alapján kezdünk neki a keresésnek. Pedig tudjuk, hogy hosszú távon nem érzük be a külsőségekkel. Ilyenkor ugyanis másféle értékek számítanak. Tudjuk is, mik azok, amiket alapvetően fontosnak tartunk. És mert ezek olyan fontosak számunkra, okvetlenül szakításhoz vezet, ha a másikban nem találjuk meg őket. Akkor aztán megint csak oda lyukadunk ki, ahova a legkevésbé sem akartunk: magunkra maradunk egy újabb csalódással.

Mit is kerestünk tulajdonképpen? Életünk párját. Hát akkor miért nem találtuk? Miért értük be kevesebbrel? Talán, mert önkéntelenül is valami más kerestünk? Olyasmit, ami kezdetben sokkal fontosabbnak

tűnt? Lehet, hogy a hangsúlyt nem a kapcsolat tartósságára helyeztük, hanem arra, hogy az adott pillanatban ne legyünk magányosok? Talán egyszerűen csak örültünk, hogy találtunk valakit, aki csodál és kíván minket, s elfeledtetni velünk a magányunkat? Számos okot felsorolhatnánk, egyvalami azonban biztos: csak a pillanatnyi élmény csodájára figyeltünk, és nem arra, hogy a kapcsolat életre szóló-e. Ne lepődjünk hát meg, ha megint ott találjuk magunkat, ahonnan elindultunk, és kezdetjük elől a keresést.

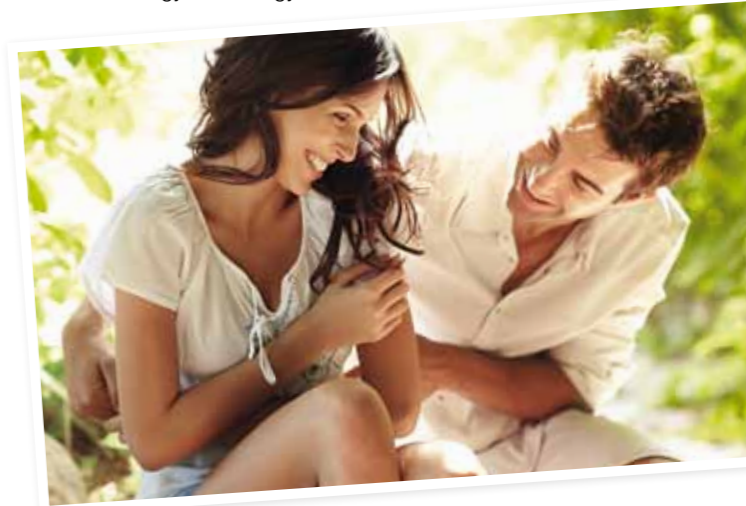
Mi szabunk irányt az életünknek. Vagy korlátokat állítunk és keveset is beérjük, vagy szabadnak érezzük magunkat, és csak a legjobbat fogadjuk el. Ám ha valóban a legjobbat akarjuk, néhány dolgot el kell határoznunk. Az első, hogy a jövőben csak olyasmit keressünk, amit igazán akarunk is. Tehát, mit szeretne? Egy életre szóló társat? Akkor őt keresse – és ne érje be kevesebbrel!

A SZEK KÖTELEKEKET TEREMT

Ha valóban komolyan gondoljuk, akkor nem elég csupán a vágyainkat követnünk, hanem más szempontok szerint kell társat választanunk. Életünk párjának keresésekor ugyanis a testiség csupán másodrangú dolog, még ha később – de csak később! – rendkívül fontossá válik is. Többszörre mégis felcseréljük a sorrendet, aztán csodálkozunk, miért esik nehezünkre az elválás. A testi egyesülés ugyanis megerősíti a kötődést. Ha valaki nem az igazihoz kötődik, magányosabb lesz, mint ha egyedül lenne. Aki csak egy kis időre is mással van együtt, mint az igazival, az elérhetetlen élete párja számára. De mit is jelent ez a „kis idő”? Azt mondják, sok kicsi sokra megy. A „sok” pedig

sok sértődéssel és visszautasítással is jár, míg az ember végül úgy érzi, valóban képes egy új kapcsolatra. Mielőtt tehát fontolóra vennénk, hogy valakivel lefekszünk és egyesülünk, először azt kellene eldöntenünk, hogy egyáltalán szeretnénk-e vele egyesülni, vagy

ismerkedni a családjával, és be kell mutatni a sajátunknak. Ez hihetetlenül sok mindent elárul. Láthatjuk, hogyan nőtt fel és mit jelent számára a család. Ezt hozta magával az életbe. Ezt örökíti tovább leendő családjunkba. Ha nem érzi úgy, hogy a másik

csupán használni akarjuk egymást. A szex nem segít a párválasztásban. Ha segítené, akkor az lenne életünk párja, aki a legteljesebb kielégülést nyújtja. Hogy ez mennyire nem így van, azt elégszer tapasztalhattuk a saját bőrünkön. Ha elégünk van már a sorozatos csalódásból, egyetlen dolgot tehetünk: időt adunk magunknak. Megismerni a másik embert, közeledni hozzá, és mégis hűnek maradni önmagunkhoz – így bontakozhat ki személyiségünk a magteljességében.

KI AZ IGAZI?

Időt adni magunknak nem ugyanaz, mint érdektelennek mutatkozni vagy a viszonyt lebegtetni. Épp ellenkezőleg: az ember érdeklődik. Minél többet szeretne megtudni arról, aki majd esetleg a társa lesz. Mielőtt odaadja magát, tudni akarja, hogy valóban jól választott-e. Hogy összeillenek-e egyáltalán. Meg kell

a lelki társa lenne, akkor jobb, ha nem is foglalkozik vele. Máskülönben máris megjósolható a kapcsolat vége. Érzelmileg szempontból drága mulatság akárkivel lefeküdni. Minél gyakrabban érzük be kevesebbrel, annál elégedetlenebbek leszünk, mert nem adunk esélyt a nagy szerelemnek. Még ennyit sem érünk magunknak. De ami a legrosszabb: örökösén úgy fogjuk érezni, hogy igazi társunk nem talált ránk, mert nem vártunk rá. Ha nem illenek össze, a legcsodálatosabb emberrel is pokol lesz az élet: folyton csak akadályozzák egymást, így egyikük sem akadhat rá az igazira. |

TOVÁBBI OLVASNIVALÓ
PIERRE FRANCKH
A boldog szerelem aranszabályai
Bioenergetic Kiadó
www.bioenergetic.hu

